

25: தத்தகமானி அடைந்த வெற்றி

தன் மக்களுக்கு தேவையான நன்மைகளை செய்த பின் தத்தகாமினி ரதத்தில் ஏறி பெரும் படையினருடன் திஸ்ஸமஹாரமாவை (*Tissamahārāma*) நோக்கிச் சென்றார். அதன் பின் புத்த பிட்டுக்களிடம் கூறினார் ' நான் தரை வழியே நதிக்கு அந்தப் பக்கம் சென்று புத்த சமயத்தை இன்னும் செழிக்க வைப்பேன்'. அந்த லட்சியத்தை அடைந்து கொள்கைகளைப் பரப்ப எங்களுக்கு துணையாக நீங்கள் வர வேண்டும்' என்று வேண்டினார். அவர் மீது இரக்கம் கொண்ட ஐநூறு பிட்டுக்கள் மன்னனுடன் சென்றனர். மலாயாவுக்கு (*Malaya*) சென்று அங்கு சமய மாற்றத்தை ஏற்படுத்தியப் பின் தீபகற்பத்தில் இருந்து அனுராதபுரம் செல்லும் பாதையின் மேற்கு பகுதியை அடைந்து பட்டத்து யானை கண்டலா மீது ஏறிக் கொண்டு தன்னுடைய படை வீரர்கள் சூழ தானே யுத்த களத்திற்கு கிளம்பிச் சென்றார். மஹாகமாவின் அனைத்துப் பகுதிகளையும் பிடித்துக் கொண்ட பின் எஞ்சி இருந்த குட்டஹாலகா (*Guttahālaka*) என்ற பகுதியை அவர்கள் அடைந்தனர்.

மஹியாங்கனாவிற்கு (*Mahiyangana*) சென்று தமிலா சட்டா (*Damila Chatta*) என்ற மன்னனை வென்று தமிலாக்களைக் கொன்ற பின் அம்பாடிஹகா (*Ambatitthaka*) என்ற நகரை சென்றடைந்தார். அந்த நகரில் ஓடிக் கொண்டு இருந்த நதியின் கரையைத் தொட்டவாறு பெரிய பதுங்குக் குழியான அகழி இருந்தது. அந்த நாட்டு தமிலா மன்னன் தித்தம்பாவுடன் (*Titthamba*) யுத்தம் செய்து முடிக்க நாலு மாதம் ஆயிற்று. அந்த கட்டத்தில் அவர் ஏழு பலம் மிக்க தமிலா இளவரசர்களைக் கொன்றார். அந்த யுத்தத்தில் தித்தம்பாவை வஞ்சமாகத் தோற்கடிக்க வேண்டி இருந்தது. அவருடைய தாயாரை தான் மணந்து கொள்வதாக வாக்குறுதி அளித்ததை

நம்பி தன்னுடைய தாயாரை யுத்த களத்தில் முன்னிலைப் படுத்திக் கொண்டு வர அவனை தத்தகாமினி தோற்கடித்தார். அந்த இடத்தின் பெயர் கேமராமா (*Khemárāma*) என ஆயிற்று.

அந்தரசோபா (*Antarásobbha*) என்ற இடத்தின் மன்னான மஹாக்கோட்டா (*Mahákotta*) என்பவரையும், தோனா கௌவரா (*Dona Gavara*) என்பவரையும், ஹலகோல ஈஸ்ஸரியாவையும் (*Hálakola Issariya*), நலிசோபா நாலிகாவையும் (*Nálisobbha Nálíka*) தோற்கடித்தார். திகபாலயகல்லகா (*Dighábhayagallaka*) கச்சரித்தா (*Kacchatittha*) மற்றும் திகபாயாவிலும் (*Dighabhaya*) இருந்த மன்னர்களைத் தோற்கடித்தார். கோடனாகராவில் (*Kotanagara*) கோட்டா (*Kota*) என்பவரையும், ஹலவாஹனாகா (*Hálavahánaka*) வையும், வஹித்தாவில் (*Vahittha*) தமிழா வஹித்தாவையும், கமானியின் கமானியையும் (*Gámani*), கும்பகாமா கும்பாவையும் (*Kumbagáma Kumba*), நந்திகாமா நந்திகாவையும் (*Nandigáma Nandika*), கனுகமாவில் (*Khánugama*) கனுவையும், தம்பா மற்றும் உன்னமாவில் மாமன் மருமகன்களான தம்பா (*Tamba*) மற்றும் உன்மராவையும் (*Unnama*), ஜம்பு என்பவரையும் தோற்கடித்தார்.

தன்னுடைய இனத்தவர் என்று கூடப் பார்க்காமல் படையினர் மக்களைக் கொல்கின்றனர் என்ற கருத்து மன்னனின் செவியில் வந்து விழுந்தது. அதற்கு அவர் கூறினார் ' நான் இத்தனை கஷ்டங்களையும் தாங்கிக் கொண்டு சக்தியை செலவு செய்து யுத்தம் செய்வதின் காரணம் சம்புத்தரின் சமயத்தைப் பரப்புவதற்குத்தான். ஆகவே என்னுடைய படையினர் இந்த உண்மையை மனதில் ஏற்றுக் கொண்டு அந்த சத்தியத்தை மனதில் ஏற்றுக் கொண்டே போரிடுகின்றனர்.

உயிர் பிழைத்த தமிழாக்கள் அங்கிருந்துத் தப்பி ஓடி அனுராதபுரத்தில் இருந்து இருபத்தி நான்கு மைல் தொலைவில் இருந்த காலவாபி (*Kalavapi*) என்ற நதிக்கரையின் அருகில் உள்ள விஜிதநகராவை (*Vijitanagara*) அடைந்தனர். அதன் பெயர் பின்னனர் கண்டவாரபிட்டி (*Khandhávárapitthi*) என ஆயிற்று.

விஜிதநகராவைக் கைப்பற்ற நினைத்த மன்னன் அந்த வேலையை நந்திமித்தாவிடம் ஒப்படைக்கத் தீர்மானித்தார். அதற்கு முன்னோடியாக அவனுடைய திறமையை மீண்டும் சோதிக்க எண்ணியவர் பட்டத்து யானை கண்டலாவை அவனைத் துரத்துமாறு ஏவி விட்டார். அதுவும் நந்திமித்தாவைத் துரத்திச் செல்ல அவன் சற்றும் பயப்படாமல் அதைனுடைய இரு தந்தத்தையும் பிடித்து அதனுடன் சண்டைப் போட்டு அதை முட்டிப் போட்டுக் கொண்டு அமரும் நிலையில் அதன் உடலை அழுத்தினான். அந்த யானை அடங்கியது. அந்த நிகழ்ச்சி நடைபெற்ற கிராமத்தின் பெயர் ஹாத்திபோரா (*Hatthipora*) என ஆயிற்று. அதைத் தொடர்ந்து விஜிதநகரா மீது மன்னன் படையெடுக்கச் செல்ல தென்புற வாயிலில் அந்த வீரனின் தலைமையில் கடும் சண்டை நடந்து கொண்டு இருந்தது. கிழக்குப் பக்கம் சண்டையிட்ட மன்னன் வேலுசுமன்னா தமிலாக்களைக் கொன்று குவித்தார்.

தமிலாக்கள் நகருக்குள் நுழையும் கதவுகளை மூடினர். மன்னர் அவர்களைத் துரத்திப் பிடித்து அழிக்க தன் படையினரை அனுப்பினார். யுத்தம் செய்ய தென்புற வாயிலுக்கு கண்டலா, நந்திமித்தா மற்றும் சுரனிமிலாவையும், மற்ற வாயில்களுக்கு மஹாசோனா, கோதா மற்றும் தேரபுத்தா போன்றோரை அனுப்பினார். அந்த அரண்மனையின் மதில் சுவற்றைச் சுற்றி மூன்று அகழிகள் வெட்டப்பட்டு, உடைக்க முடியாத சுவர்களும் இரும்புக் கதவுகளும் இருந்தன. யானை தும்பிக்கையால் கற்களைத் தூக்கிப் போட்டு கோட்டைக் கதவுகளை இடித்துத் தள்ளியது. உள்ளிருந்த தமிலாக்களும் பல விதமான ஆயுதங்களால் அதைத் தாக்கினர். அதன் மீது உருக்கி காய்ச்சிய உலோகத்தைக் கொட்ட அந்த யானையின் பின்புறத்தில் அது பலத்த காயத்தை ஏற்படுத்த வலி பொறுக்க முடியாமல் அலறி ஓடிய யானை அங்கிருந்த குளத்தில் சென்று அமர்ந்து கொண்டது.

‘இது போதைத் தரும் சுரா பானம் (*surá-draught*) அருந்தும் இடம் அல்ல. போ, போய் கதவை உடைத்துத் தள்ளு’ எனக்

கோதைம்பரா (*Gothaimbara*) ஆணையிட அந்த யானை நீரில் இருந்து வெறியோடு வெளியில் வந்து மற்ற யானைகளுடன் சேர்ந்து யுத்த நிலைக்கு தயாராயிற்று.

அந்த யானையின் காயத்துக்கு மருந்து போட்டு தடவிக் கொடுத்து உற்சாகப் படுத்திய மன்னன் 'போ, உன்னை ஸீலங்காவிற்கு தலைவனாக்குகின்றேன்' எனக் கூறினார். அதன் பின்னர் மீண்டும் மீண்டும் காயத்துக்கு மருந்து போட்டு விட்டப் பின், பலமடங்கு மடித்த எருமைத் தோல்களை அதன் முதுகின் மீது வைத்து, துணியால் நன்றாக மூடி, யானையின் முதுகின் மீது கவசம் பூட்டி, அதை உற்சாகமூட்டி அதை அனுப்பினார். பயங்கரமாகப் பிளறிக் கொண்டு ஓடிய அந்த யானையும் அரண்மனை வாயிலை தன்னுடைய தந்தத்தினால் மூர்கத்தனமாகத் தாக்கி கதவுகளைக் உடைத்து கீழே தள்ளி தன்னுடைய கால்களினால் கதவுகளை மிதித்து உடைத்தது. அந்த கதவை உடைத்துத் தள்ளி பொழுது அதில் இருந்து உடைந்து தெறித்த பகுதிகள் அதன் முதுகில் அமர்ந்து இருந்து இருந்த நந்தமித்தாவின் மீது விழுந்து அவனைக் கீழே தள்ளியதும், முன்பு தன்னுடைய தந்தங்களைப் பிடித்து கீழே தள்ளிய அவன் இப்போது தான் உடைத்துத் தள்ளிய கதவினால் கீழே விழுந்ததைக் கண்ட கண்டலாவும் மனதில் தான் அவனைப் பழி தீர்த்துக் கொண்டு விட்டது போல மகிழ்ந்தது.

அந்த கதவை உடைத்துத் தள்ளிய கண்டலா வெற்றிப் புன்னகையுடன் நந்தமித்தாவைத் திரும்பிப் பார்க்க அவன் 'இந்த யானை உடைத்த பகுதி வழியே நான் ஏன் செல்ல வேண்டும்' என நினைத்தபடி தானே பதினெட்டு கியூபிட் உயரமும் எட்டு உசபா நீளமும் கொண்ட சுவற்றை இடித்துத் தள்ளினார். அந்த யானை சுருனிமிலாவைப் பார்க்க அவரும் அது உடைத்தப் பகுதி வழியே செல்ல விரும்பாமல் தன்னுடைய பலத்தைக் கொண்டு உடைத்த பகுதி வழியே நகருக்குள் பிரவேசித்தார். அது போலவே கோதா (*Gotha*)

மற்றும் சோனா (*Sona*) போன்ற இருவரும் தங்களுடைய பலத்தைக் கொண்டு உடைத்த பகுதி வழியே நகருக்குள் நுழைந்தனர். யானை உடைந்த ஒரு வண்டியின் சக்கரத்தையும், மித்தா (*Mitta*) அந்த வண்டியின் அமரும் கூட்டையும், கோதா தேங்காய் மரத்தையும், நிமிலா (*Nimila*) ஒரு வாளையும், மஹாசோனா பனை மரத்தையும், தேரபுட்டா தன்னுடைய கழியையும் எடுத்துக் கொண்டு நகருக்குள் பிரவேசித்து அங்கு கண்களில் பட்ட அனைத்து தமீலாக்களையும் கொன்று தீர்த்தனர்.

இப்படியாக நான்கு மாதம் யுத்தம் செய்து விஜிதாநகரவைப் பிடித்த மன்னன் அங்கிருந்து கிரிகலா (*Giriya*) என்ற நகருக்குச் சென்று கிரிய தமிலா என்ற மன்னனைக் கொன்றார். அங்கிருந்து மஹிலாநகரா (*Mahelanagara*) என்ற ஊருக்குச் சென்ற மன்னன் நான்கு மாதங்கள் போரிட்டு அதைப் பாதுகாத்து வந்த படைத் தலைவனைக் கொன்று நகரை கைபற்றினார். அந்த நகரத்தின் பிரதான வழிகளில் ஒன்று மிகவும் பலமான காவலில் இருந்தது, மற்ற மூன்று நுழைவாயில்களில் இருந்த கதவுகளின் வெளிப்புறம் பெரிய அகழி தோண்டப்பட்டு அவை வெளியே தெரியாமல் இருக்குமாறு நெருக்கமாக வளர்க்கப்பட்டு இருந்த கடம்பா செடிக் கொடியினால் மூடப்பட்டு இருந்தன. ஆகவே அந்த நகரைக் கைப்பற்ற தந்திர வழிமுறையைக் கடைப் பிடிக்க வேண்டி இருந்தது. அங்கிருந்து அனுராதபுரத்தை நோக்கிச் சென்று காசா (*Kāsa*) மலைப் பகுதியில் மையமிட்டு ஜெட்டமுலா (*Jetthamūla*) மாதத்தில் பெரிய ஏரி தோண்டி நீர்த் திருவிழா என்ற பெயரில் விழா ஒன்று எடுத்தார். இன்றும் அந்த ஏரி பஜ்ஜட்டாநகரா (*Pajjotanagara*) என்ற கிராமத்தில் உள்ளது.

தத்தகாமனி யுத்தத்திற்கு வருவதை அறிந்து கொண்ட இலாரா (*Elara*) மந்திரி சபையைக் கூட்டி ஆலோசனை செய்தார். ‘அந்த மன்னன் ஒரு பெரிய போர் வீரர், அதைத் தவிர அவரிடம் நிறை திறமைசாலியான போர் வீரர்களும் உள்ளனர். ஆகவே

அவர்களை எப்படி திறமையாக எதிர் கொண்டு போரிடுவது' என ஆலோசனை செய்தப் பின் மறுநாள் தாமே யுத்தத்தை துவக்கலாம் என முடிவு செய்தனர். தத்தகாமனியும் தன்னுடைய தாயாரிடம் அது குறித்து ஆலோசனை செய்தப் பின் அவருடைய ஆலோசனைப்படி முப்பத்தி இரண்டு படை வீரர்களுக்கு நடுவே தான் நின்று கொண்டார். அதைச் சுற்றி இன்னும் பலரை அரசுக் கொடிகளை தூக்கிப் போகச் செய்து அவர்களுக்கு நடுவே தான் செல்வது போல உருவ பொம்மையையும் நடக்க விட்டார்.

மஹாபப்பட்டா (*Mahāpabbata*) என்ற பட்டத்து யானை மீது எறிக் கொண்ட மன்னன் இலாரா, தன்னைச் சுற்றி தேர்படை சூழ, பெரும் எண்ணிக்கையிலான படை வீரர்களுடன் யுத்தத்திற்கு வந்தார். கடுமையாக நடைப் பெற்ற யுத்தத்தில் திறமைசாலியான திகஜந்து (*Dighajantu*) ஆகாயத்தில் பறந்து சென்று மன்னனின் உருவ பொம்மையை வெட்டி வீழ்த்திய பின் முதல் நிலைப் படை வீரர்களை வாளால் வெட்டிக் கொண்டு அந்த உடல்களின் பாகங்களை அனைத்து இடங்களிலும் வீசினார். அடுத்து மன்னனின் படையினரை வெட்டி வீழ்த்த முன்னேறிச் சென்று மன்னனைக் கொல்லச் சென்ற எலாராவை, வீரனாக இருந்தால் தனியாக தன்னுடன் சண்டையிட தைரியமுண்டா எனக் கேட்டு அவரை அவமானப்படுத்திப் பேசினார் சுருமிலா.

திகஜந்து 'முதலில் இவனைக் கொல்கிறேன்' எனக் கூவியவாறு அவரை நோக்கிப் பாய்ந்து வந்தார். அவரைத் தடுக்க கேடயத்தைத் தூக்கிப் பிடித்த சுருமிலாவை அந்த கேடயத்துடன் இரண்டாகப் பிளக்கின்றேன் என்று கூவியபடி ஆகாயத்தில் இருந்து அவனை நோக்கிப் பாய, சுருமிலா கேடயத்தை விலக்கிக் கொள்ள திகஜந்து கீழே விழுந்தார். தன்னுடைய வேலினால் அவரைக் குத்திக் கொன்றான சுருமிலா. புஸ்ஸதேவா சங்கை எடுத்து ஊதியபடி பவ தமிலாக்களைக் கொன்றான். படை சிதறி ஓடியது. எலாராவும் தப்பி ஓடினார். இறந்து விழுந்த அவருடைய படை வீரர்களின் உடலில் இருந்து

வெளியேறிய இரத்தம் அந்த ஏரியையே இரத்த சிவப்பாக்கியது. அது முதல் அந்த இடம் குலன்தவாபி (*Kulantavápi*) என்ற பெயர் பெற்றது.

‘என்னைத் தவிற எவரும் எலாராவை கொல்லக் கூடாது ‘ என மன்னன் அறிவிப்பை வெளியிடச் சொன்னார். இப்படியாகக் கூறிய பின் பட்டத்து யானையின் முதுகிலேறி எலாராவைத் துரத்திக் கொண்டு அனுராதபுரத்தின் தெற்குப் பகுதியை வந்தடைந்தார்.

அந்த பகுதியில் இரு மன்னர்களும் கடுமையாக மோதினர். எலாரா தன்னிடம் இருந்த அஸ்திரத்தை ஏவ, குனிந்து கொண்டு அதை தவிர்த்தார் தத்தகாமனி. அடுத்து தன்னுடைய யானையை தூண்டி அவருடைய யானையை தந்தத்தினால் குத்தி மரணம் அடையச் செய்து, தன்னுடைய அஸ்திரத்தை எலாரா மீது ஏவி அவரைக் கொன்றார்.

இப்படியாக முப்பத்தி இரண்டு தமிலா மன்னர்களையும் அழித்து ஸ்ரீலங்காவின் அனைத்துப் பகுதிகளையும் தன்னுடைய ஒரே குடையின் கீழ் கொண்டு வந்தார் மன்னர் தத்தகாமினி. அதன் பின் தன்னுடைய படைகள் கூழ தலை நகருக்குத் திரும்பிய மன்னன் ஒரு யோஜனை தூர அளவு பரப்பளவில் இருந்த மக்களை வரவழித்து எலாராவின் இறுதிச் சடங்குகளை செய்தார். அவரை புதைத்த இடத்தினைப் புனிதப் படுத்திய பின் அங்கு ஒரு வழிபாட்டுத் தலத்தை அமைத்தார். இன்றும் இலங்கையின் மன்னர்கள் அந்த இடத்திற்குச் சென்றால் மௌனமாக இருந்தவண்ணம் மரியாதை செலுத்தாமல் திரும்புவதில்லை.

விஜிதநகராவை தத்தகாமினி அழிக்கும் முன் எலாராவின் படையில் இருந்த திகஜன்து தன்னுடைய மருமகனான பல்லுக்கா (*Bhalluka*) என்பவருடைய பலம் குறித்து எலாராவிடம் கூறி இருந்தார். ஆகவே அவரை உடனே யுத்தத்தில் கலந்து

கொள்ள அந்த இடத்திற்கு வரும்படி அழைப்பு விடுத்தனர். தன்னுடைய அறுபதாயிரம் படை வீரர்களுடன் கிளம்பியவரால் எல்லாராவின் மரணத்திற்குப் பின் ஏழாவது நாள்தான் அங்கு வர முடிந்தது. வரும் வழியிலேயே எலாரா மரணம் அடைந்த செய்தி கிடைக்க அவர் அவமானம் அடைந்தாலும், 'தான் போரிட வேண்டும்' என்பதில் உறுதியாக இருந்து அனுராதபுரத்தின் அருகில் இருந்த கோலாம்பலஹா (*Kolambahāla*) என்ற கிராமத்தில் தன் படையினருடன் வந்து தங்கினார்.

அதைக் கேள்விப்பட்ட மன்னர் பெரும் படையினருடன் அங்கு வந்து பல்லுக்காவுடன் வந்த படையினர் மீது யுத்தத்தைத் துவக்கினார்.

அம்பு எய்வதில் ஐந்து விதக் கலையையும் திறமையாகப் பயின்று இருந்த உம்மதபுஸ்ஸதேவாவும் (*Ummādaphussadeva*) மன்னருக்குத் துணையாகச் சென்று இருந்தார். கடுமையாக நடைபெற்றுக் கொண்டு இருந்த யுத்த களத்தில் இருந்து பட்டத்து யானை கண்டுலாவும், மற்ற படையினரும் பினவாங்கத் துவங்கினர். அதைக் கண்டு அதிர்ச்சி அடைந்த மன்னர் உம்மாதபுஸ்ஸாவிடம் 'எத்தனையோ போர்களில் வெற்றி கொண்டுள்ள சைனியம் இந்த யானையின் தலைமையில் ஏன் பின் வாங்கிக் கொண்டு விட்டது? எனக் கவலையோடு கேட்க உம்மாதபுஸ்ஸா அவரிடம் கூறினார், 'பின் வாங்குவது வெற்றி அடையப் போகும் இடத்தை தீர்மானிக்கத்தான்'. யுத்த முனையில் இருந்து பின் வாங்கிய யானை மஹாவிகாராவுக்கு அருகில் இருந்த ஒரு இடத்தில் சென்று நின்றது.

தத்தகாமினி தன்னுடைய வாயை வாளினால் மூடிக் கொண்டு நின்றிருந்தார். அதைக் கண்டு அவர்களை துரத்திக் கொண்டு அந்த இடத்திற்கு வந்த தமிழா பாலுக்கா அங்கிருந்த தத்தகாமினியை பலவாறு கேலி செய்தார். அவருடைய வாயில் ஒரு அம்பு விட்டு வீழ்த்தினால் என்ன என இறுமாப்புடன் அம்பு

ஒன்றை வாயை நோக்கி செலுத்திய பின் அட்டகாசமாகச் கேலியாக சிரித்துக் கொண்டு நின்றார். அவர் செலுத்திய அம்பு வாளில் மோதி உடைந்து விழுந்தது. தான் எய்த அம்பு மன்னனின் வாயைத் துளைத்து விட்டது என எண்ணிக் கொண்டு மீண்டும் அட்டகாசமாகச் சிரித்துக் கொண்டு இருந்தவர் வாயை நோக்கி புஸ்ஸதேவா ஒரு அம்பை ஷண் நேரத்தில் எய்ய, அது அவருடைய வாயைத் துளைத்துக் கொண்டு காதணிகளை தொட, அலறியபடி முன்புறம் தலையை குனிந்தபடி கீழே விழுந்தார் தமிழா பல்லுக்கா. விழுந்தவர் கால்களை நோக்கி இன்னொரு அம்பை புஸ்ஸதேவா வீச அது அவருடைய முழங்காலைத் துளைக்க அவர் மன்னனின் முன் பிடிபட்டுக் கிடந்த ஒரு சிறைப் பறவையைப் போல சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்த நிலையில் தன்னுடைய முகத்தைத் மன்னனை நோக்கிப் பார்த்தபடி கீழே விழுந்தார்.

தான் செய்த தவறை சுட்டிக் காட்ட விரும்பிய புஸ்ஸதேவா தன்னுடைய காதணியுடன் காது நுனியை வெட்டி இரத்தம் கொட்டிக் கொண்டு இருந்த அதை மன்னனிடம் காட்ட அவரும் 'அதை எதற்காக காட்டுகிறாய்' என அவனிடம் கேட்டார். புஸ்ஸதேவா 'இராஜ தண்டனையை நான் பெற்றுக் கொண்டேன்' எனக் கூற அது எதற்காக எனக் கேட்ட மன்னனிடம் 'நான் உங்கள் காதணியை (அதாவது மன்னன் ஒருவனின்) அம்பு எய்து வீழ்த்தினேன் என்ற தவறைக் காட்டவே எனக் கூறினான். அதைக் கேட்ட மன்னன் கூறினார் ' உன் அம்பைப் போல நீயும் உண்மையில் மிகவும் உயர்ந்தவன்' என அவனைப் பாராட்டினார்.

அனைத்துத் தமிழாக்களையும் கொண்டு குவித்தப் பின் யுத்த பூமியில் இருந்து அரண்மனைக்குத் திரும்பினார் மன்னர். அங்கு வெற்றி விழாவைக் குறிககும் வகையில் மாடியில் நடந்த ஆட்டம் பாட்டின் மத்தியில் புஸ்ஸதேவாவின் அம்பினை எடுத்து பூமியில் நட்டு அது மறையும் வரை அதன் உயரத்திற்குப் பணங்களைக் கொட்டி அதை புஸ்ஸதேவாவுக்கு கொடுத்தார்.

அரண்மனை மாடியில் நடந்து கொண்டு இருந்த அந்த கொண்டாட்டத்தில் வாசனை திரவியங்களின் மணம் மூக்கைத் துளைக்க, நளினமாக நடனம் நடந்து கொண்டிருக்க, அற்புதமான துணிகளால் மூடப்பட்டு இருந்த படுக்கையில் தன் கடமையை செய்து விட்ட மனதுடன் ஆயாசமாக அமர்ந்து இருந்த மன்னன் எந்த விதமான சலனத்தையும் காட்டவில்லை. அவர் எந்த விதமான சந்தோஷமும் படாமல் பல்லாயிரக்கணக்கானவர்கள் பலியாகி விட தான் காரணமாகி விட்டேனே என நினைத்தபடி அமைதியாக அமர்ந்திருந்தார்.

பியாகுண்டிபா (*Piyangudipa*) என்ற அரஹன் த் அதை கேள்விப்பட்டு தன்னுடன் இருந்த எட்டு அரஹந்துக்களை மாளிகைக்கு அனுப்பினார். ஆகாயத்தில் பறந்தபடி வந்து இறங்கியவர்களை அன்புடன் வரவேற்று அமரச் சொன்ன மன்னர். அந்த நேரத்தில் அவசரமாக வந்த காரணத்தைப் பற்றிக் கேட்டார். அவர்களும் தங்களை பியான்குடிபா அரஹன் த் அனுப்பி உள்ளார் எனத் தெரிவித்தனர். மன்னனின் அமைதியற்ற மனதை தேற்றி சமாதானப் படுத்தவே தாம் வந்ததாகவும் கூறினர். பல்லாயிரக்கணக்கானோர் மரணம் அடைந்து விடக் காரணமாகி விட்ட தன்னை எப்படித் தேற்ற முடியும் என மன்னர் கேட்டார்.

அந்த துறவிகளோ ‘ இந்த சம்பவத்தினால் சொர்க்கத்துக்குப் போக வேண்டிய உன் வழி அடைபட்டுப் போகவில்லை மன்னா, நீ கொண்டுள்ளது ஒன்றரை (*One and a half*) மனிதரைதான். ஒருவர் சொர்க்கத்திற்கு செல்ல விரும்பி உன்னிடம் வந்தார். இரண்டாமவர் ஐந்து போதனைகளை மட்டுமே கற்றறிந்தவர். அவர்களைத் தவிர மற்ற அவையும் மூடர்கள், விலங்குகளைப் போன்றவர்கள். உன்னுடைய இந்த நற்செயலினால் புத்த சமயம் பன் மடங்கு பலப்பட்டு உள்ளது. யுத்த தர்மத்தை கடைபிடித்து தீயவர்களை அழித்த மன்னா, கவலையை மற, நிம்மதியாக இரு’ என்றனர்.

அதைக் கேட்ட மன்னன் நிம்மதி அடைந்தார். தனக்கு

தன்னுடைய பெற்றோர் கொடுத்திருந்த 'புத்த பிட்டுக்களுக்கு கொடுக்காமல் நீ உணவருந்த கூடாது' என்ற அறிவுறையை நினைத்துப் பார்த்தார். தான் தவறுதலாக ஒரு குடுவையில் இருந்த சிறிது மிளகை உபயோகித்தது நினைவிற்கு வந்தது. அதற்கு நான் பரிகாரம் செய்ய வேண்டும் என முடிவு செய்தார்.

பொது மக்களுக்கு நன்மை நடக்க வேண்டும் என்பதற்காக தீயவர்களை, கொடுமைக்காரர்களை தர்மத்தை மீறாமல் ஒரு மன்னன் அழித்து விட்டால் அது கொலையாகாது. தான் செய்தது தவறு என அவர் வருத்தப் படக்கூடாது. தீயவர்களை அழிப்பதினால் பிற்காலத்தில் நடக்க இருக்கும் நன்மையை மட்டுமே மனதில் வைத்திருக்க வேண்டும். அப்படிப்பட்ட காரியத்தை செய்பவர்கள் துன்பத்தில் இருந்து விடுபடுவார்கள்.

புனிதரின் பக்தி மார்கத்தில் இணைந்த புத்த பக்தர்களின் மனதில் பேராணந்தம் பொங்கிட வழி வகுத்த கருணா மூர்த்தியின் இருபத்தி ஐந்தாம் பாகமான 'தத்தகாமினியின் வெற்றி' என்ற பகுதி முடிவுற்றது.